

Dosarul nr. 3ra-356/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani (jud: G.Ciobanu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M.Guzun, G.Dașchevici, A.Bostan)

Î N C H E I E R E

2 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de către Nicolae Seminahin,
reprezentat de avocatul Teodor Bordei,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de
Nicolae Seminahin împotriva Agenției Rezerve Materiale, persoană terță Corina Surdu
cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei din 4 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La data de 15 ianuarie 2019, Nicolae Seminahin a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Agenției Rezerve Materiale, persoană terță Corina Surdu cu privire
la anularea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 3 decembrie 2018, prin cererea cu nr.
de înregistrare 217, s-a adresat către conducerea Agenției Rezerve Materiale, prin care,
în temeiul art. 63 alin. (4) al Legii 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și
statutul funcționarului public, a solicitat transferarea sa în funcția de Șef al Direcției
Management Instituțional.

Această adresare a fost condiționată de faptul că la data de 30 noiembrie 2018 de
către a fost emis ordinul nr. 304 cu privire la personal, prin care, conform anexei nr. 1
al acestui ordin, a fost redus statul de personal al Agenției Rezerve Materiale cu nr.
01.22 din 8 octombrie 2012, inclusiv și funcția de Șef al Direcției Juridice, pe care
reclamantul o deținea conform Ordinului nr. 179-p din 13 septembrie 2016.

Contrar prevederilor legale, la data de 20 decembrie 2018, prin scrisoarea cu nr.
234 din 19 decembrie 2018, conducătorul Agenției Rezerve Materiale a comunicat
reclamantului precum că prin ordinul nr. 313-p din 30 noiembrie 2018, Corina Surdu
a fost numită în funcția de șef al Direcției Management Instituțional din cadrul Agenției
Rezerve Materiale, funcție în care reclamantul a solicitat să fie transferat prin cererea
înregistrată cu nr. 217.

Considera reclamantul că în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) lit. b) al
Legii contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000, termenul de 30 de
zile prin care solicită recunoașterea dreptului pretins, curge de la data comunicării
refuzului Agenției Rezerve Materiale cu nr. 234 și anume din data de 20 decembrie

2018, iar termenul de 30 zile prin care solicită anularea ordinului 313-p din 30 noiembrie 2018, urmează a fi calculat la fel, din data comunicării acestuia și anume din data de 20 decembrie 2018.

A invocat că, Corina Surdu, până la data de 30 noiembrie 2018, nu a activat în cadrul Agenției Rezerve Materiale, mai mult, aceasta a fost promovată în funcția de șef al Direcției Management Instituțional în cadrul Agenției Rezerve Materiale, din funcția de șef al serviciului resurse umane al Agenției protecției consumatorilor și supravegherea pieței al MEI, imediat după avizarea favorabilă (aprobarea) de către Cancelaria de Stat a statului „nou” de personal al Agenției Rezerve Materiale nr. 67 din 21 noiembrie 2018, precum și după reducerea statului de personal „vechi” al Agenției Rezerve Materiale nr. 01.22 din 8 octombrie 2012, inclusiv și funcția de Șef al Direcției Juridice pe care o deținea reclamantul.

Pentru a nu-și putea realiza dreptul la ocuparea unei funcții publice vacante prin accederea reclamantului în funcția de șef al Direcției Management Instituțional al Agenției Rezerve Materiale, funcție în care, conducătorul Agenției Rezerve Materiale urma să îl transfere la cerere, conform normei materiale citate, acesta în perioada în care instituția trecea printr-o perioadă de reorganizare, recurge la încălcarea legislației muncii și o angajează pe Surdu Corina în detrimentul faptului că face parte dintr-o altă autoritate publică.

Numirea unei persoane, prin promovare dintr-o altă autoritate publică, în funcția pretinsă de reclamant, l-a defavorizat în raport cu statutul ce-i revine în virtutea legii, în situația în care reclamantul are prioritate la ocuparea funcției de șef al Direcției Management Instituțional din cadrul Agenției Rezerve Materiale, în raport cu oricare alte persoane din afară.

În opinia conducătorului Agenției Rezerve Materiale, din lipsa funcțiilor corespunzătoare disponibile de șef al direcției, deoarece colegii reclamantului, precum șeful Direcției Economico-Financiare și șeful Direcției Rezerve Materiale, au fost transferați în noile funcții corespunzătoare, prevăzute de statul de personal nr. 67 din 21 noiembrie 2018, iar funcția de șef al Direcției Management Instituțional, după cum a menționat supra, a fost ocupată contrar legislației, la data de 21 decembrie 2018 de către conducătorul Agenției Rezerve Materiale reclamantului i-a fost înmănată oferta de muncă, prin care i se oferă funcția de specialist principal din cadrul Direcției Management Instituțional, pe care evident că a refuzat-o.

Ulterior, la data de 2 ianuarie 2019 de către conducătorul Agenției Rezerve Materiale, i-a fost înmănată o altă ofertă de muncă, prin care i se oferă funcția de șef al secției juridice din cadrul Direcției Management Instituțional, pe care la fel a refuzat-o.

Astfel, în condițiile în care asupra funcției disputate a pretins reclamantul ca angajat al Agenției Rezerve Materiale, transferul altei persoane, care deține o funcție publică mult mai inferioară și într-o altă autoritate publică, cu promovarea acesteia în funcția publică disputată, afectează direct drepturile reclamantului stabilite la art. 14 lit. f) și g) din Legea nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Aceste norme legale, garantează reclamantului, în calitate de funcționar public, dreptul să beneficieze de stabilitate în funcția publică deținută, drept ce i-a fost încălcat prin eliberarea acestuia din funcția deținută din motivul disponibilizării, ceea ce a rezultat direct din refuzul de a-l transfera în funcția solicitată în interiorul aceleiași autorități publice.

De asemenea, promovarea dnei Surdu Corina, angajată într-o altă autoritate publică, în funcția de șef al Direcției Management Instituțional al Agenției Rezerve Materiale, a încălcat dreptul reclamantului să beneficieze de egalitate de șanse și de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește transferul în funcția publică disputată.

Or, alte argumentări sunt de nereținut, în condițiile existenței diferențelor de gen, urmare a numirii în funcția disputată a unei pretendente în detrimentul reclamantului, fapt ce implică o examinare a motivelor unei astfel de decizii sub aspectul nediscriminării funcționarilor publici după criteriu de gen, sarcina probațiunii revenind pârâtei.

Nu este clar, care sunt meritele dnei Corina Surdu, în raport cu Agenția Rezerve Materiale, reieșind din faptul că nu a activat nici o zi în această instituție. La fel, în opinia reclamantului, nu este clar, pentru care „însușiri remarcabile” aceasta a fost promovată din funcția de șef al serviciului din cadrul Agenției protecției consumatorilor și supravegherea pieței, în funcția de șef al direcției în cadrul Agenției Rezerve Materiale, în situația în care, cea din urmă trece prin reorganizare cu lichidarea unor funcții publice, iar angajatorul este obligat să ofere funcții corespunzătoare funcționarilor publici a căror funcții au fost lichidate.

Dreptul preferențial al fiecărui angajat din cadrul structurii lichidate de a fi lăsat la lucru, este prevăzut de alin. (1) art. 183 din Codul muncii, în caz de reducere a numărului sau a statelor de personal, de dreptul preferențial de a fi lăsați la lucru beneficiază salariații cu o calificare și productivitate a muncii mai înaltă. Iar în cazul stabilirii unei egale calificări și productivității a muncii de dreptul preferențial de a fi lăsați la lucru au: salariații care au o mai mare vechime în muncă în unitatea respectivă și salariații care au mai multe stimulări pentru succese în muncă și nu au sancțiuni disciplinare, criterii indicate la alin.(2) art. 183 Codul muncii.

A menționat că, pe parcursul activității reclamantului în cadrul Agenției Rezerve Materiale nu au parvenit careva obiecții din partea conducerii instituției referitor la prestația acestuia, nu a avut nicio abatere disciplinară, și-a exercitat conștiincios și regulamentar atribuțiile de serviciu, pentru munca depusă fiindu-i chiar conferită și diploma de gradul II de către Prim-ministrul Republicii Moldova. Rigorile enunțate nu au fost respectate în speță de către conducerea Agenției Rezerve Materiale, iar careva acțiuni din partea pârâtului în vederea aprecierii preferențialității dreptului reclamantului de a fi lăsat la lucru nu au fost efectuate.

Or, în baza prevederilor art. 183 alin. (2) Codul muncii, reclamantul a avut dreptul preferențial de a fi lăsat la lucru în raport cu dna Surdu Corina conform subpunctelor enunțate supra.

Prin prisma acțiunilor sale, angajatorul, ignorând totalmente împrejurările inerente personalității reclamantului, inclusiv că are dreptul la carieră, studii superioare corespunzătoare funcției disputate, fiind licențiat în drept, cu o vechime în muncă de specialitate de peste 10 ani, dintre care peste 4 ani în funcții de conducere în instituțiile publice și anume a subdiviziunilor interne responsabile de compartimentul juridic și management al personalului, precum și faptul că are o vechime în muncă de peste 2 ani în domeniul rezervelor materiale, a încercat nu altceva decât să îl retrogradeze în funcție și anume, din funcție de conducere a unei direcții.

Potrivit Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și Regulamentului cu privire la ocuparea funcției publice, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 201 din 11 martie 2009, ocuparea funcției publice are la

bază următoarele principii: obiectivitate - procedurile de avansare în grad de calificare, promovare în funcție trebuie să garanteze tratarea nediscriminatorie, echitabilă a fiecărui funcționar public, conform rezultatelor evaluării activității lui. Transparență, precum și cel al egalității accesului la funcțiile publice - procedurile de avansare în grad de calificare, promovare în funcție trebuie să fie clar formulate, cunoscute, înțelese de fiecare funcționar public și al egalității în șanse și acces la funcțiile publice.

A considera că, în condițiile în care nu a fost stabilit niciun impediment de transferare a reclamantului în funcția disputată pe criteriu de calificare, profesionalism, experiență în specialitate și în funcții de conducere, pârâtul era obligat de a-1 transfera în funcția disputată, după cum s-a menționat supra.

Mai mult, pentru a nu-și disponibiliza proprii salariați, în cazul în care reclamantul refuza să fie transferat în funcția de șef al Direcției Management Instituțional și niciun coleg a acestuia din cadrul Agenției Rezerve Materiale, pretendent la funcția publică disputată, nu întrunea condițiile necesare de a fi numit în funcția dată, numai după aceasta, angajatorul era în drept să atragă funcționari publici prin concurs sau transfer din cadrul altor autorități publice.

Astfel, în urma respingerii de către reclamant a ofertelor propuse, la data de 11 ianuarie 2019 a fost emis ordinul nr. 23-p cu privire la personal, prin care acesta a fost eliberat din funcția publică de Șef al Direcției Juridice din cadrul Agenției Rezerve Materiale din aceeași dată.

Potrivit pct. 2 lit. b) al ordinului menționat, este prevăzută achitarea indemnizației unice în proporție de 15% din salariu de funcție, determinat conform gradului și treptei de salarizare deținute la momentul depunerii cererii, pentru 6 ani compleți de activitate în serviciu public.

Alegațiile pârâtului sub acest aspect nu corespund realității, deoarece, la data de 19 octombrie 2012 reclamantul a fost angajat în cadrul Agenției pentru Protecția Consumatorilor al Ministerului Economiei, iar la 15 septembrie 2016 a fost eliberat din cadrul Agenției pentru Protecția Consumatorilor al Ministerului Economiei, ca urmare a transferului.

La data de 16 septembrie 2016 a fost angajat prin transfer în cadrul Agenției Rezerve Materiale a Guvernului, iar la data de 11 ianuarie 2019 a fost eliberat din cadrul Agenției Rezerve Materiale a Ministerului Afacerilor Interne.

Prin urmare, a activat cumulativ în aceste două instituții publice, în calitate de funcționar public, o perioadă de 6 ani 2 luni și 23 zile. Însă, conducerea Agenției Rezerve Materiale nu a luat în calcul vechimea de muncă în serviciul public exercitat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, perioada de la 13 februarie 2004 până la 27 ianuarie 2006, adică un an 11 luni și 14 zile.

Perioada de activitate în cadrul Ministerului Afacerilor Interne a reclamantului urma a fi inclusă în vechimea de muncă în serviciu public în temeiul art. 41 alin. (2) și (3) al Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care enunță expres că, în sensul prezentei legi, vechimea în serviciul public se calculează cumulativ, indiferent de întreruperile pe care le-a avut funcționarul public în serviciul public. În vechimea în serviciul public intră și perioadele de activitate în calitate de funcționar public în autoritățile publice care au funcționat pe teritoriul Republicii Moldova până la punerea în aplicare a prezentei legi.

Art. 77 al Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, la data punerii în aplicare a acesteia, s-a abrogat Legea serviciului public nr. 443 din 4 mai 1995. Art. 3 alin. (2) al Legii abrogate statua că

acțiunea prezentei legi se extinde asupra judecătorilor, procurorilor, locțiitorilor și ajutorilor acestora, ofițerilor de urmărire penală, colaboratorilor din serviciul diplomatic, serviciul fiscal, garda financiară, din organele controlului vamal, securității statului, din organele de interne, asupra militarilor, în partea în care nu este reglementată prin acte legislative speciale privind statutul lor juridic.

Perioada de activitate a reclamantului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne a fost reglementată de Legea serviciului public nr. 443 din 4 mai 1995.

Potrivit calculului aritmetic, denotă faptul că reclamantul în urma activității sale profesionale în cele 3 instituții publice, a acumulat o vechime în serviciu public de 8 ani 2 luni și 7 zile, iar indemnizația unică în proporție de 15% din salariul de funcție, determinat conform gradului și treptei de salarizare deținute la momentul depunerii cererii, urma a fi calculat și achitat pentru 8 ani compleți de activitate în serviciu public.

A mai invocat dezacordul cu mențiunile de la lit. d) al pct. 2 din Ordinul nr. 23-p din 11 ianuarie 2019, deoarece, art. 42 alin. 6 lit. b) al Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, stabilește că în cazul lichidării autorității publice, al reducerii efectivului de personal sau al lichidării funcției publice, funcționarii publici care nu pot fi transferați și/sau angajați sânt eliberați din funcție, beneficiind de plata unei indemnizații de șomer în mărime de un salariu mediu lunar și a unei indemnizații de eliberare din serviciu calculate în corespundere cu vechimea în serviciul public în mărime de 4 salarii medii lunare - pentru o vechime de la 7 la 15 ani. Indemnizația de eliberare din serviciu, urma a fi calculată și achitată în mărime de 4 salarii medii lunare pentru o vechime de la 8 ani.

Un alt temei de anulare a Ordinului nr. 23-p din 11 ianuarie 2019 este că acesta a fost comunicat la aceeași dată cu data emiterii și data eliberării din funcția de Șef al Direcției Juridice, adică data de 11 ianuarie 2019, ceea ce contravine prevederilor art. 63 alin. 1) lit. c) al Legii nr. 158 din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care statuează că persoana/organul care are competența legală de numire în funcție va dispune eliberarea din funcția publică printr-un act administrativ, care se comunică funcționarului public în termen de 5 zile lucrătoare de la emiterie, însă anterior datei eliberării din funcția publică, în cazul în care autoritatea publică își reduce efectivul de personal sau lichidează funcția publică, ca urmare a intrării în vigoare a statului de personal în care nu se mai regăsește funcția ocupată de funcționarul public respectiv.

Data de 11 ianuarie 2019 a fost și ultima zi al termenului de preavizare prevăzut de pct. 1 al ordinului nr. 315-p din 3 decembrie 2018, termenul de preavizare a fost prelungit cu 9 zile din motivul aflării reclamantului în concediul medical din data de 5 decembrie 2018 până pe 13 decembrie 2018 inclusiv, iar certificatul medical îl deține pârâtul.

Conducerea Agenției Rezerve Materiale a cunoscut cu exactitate care va fi ultima zi de muncă al termenului de preavizare, și, respectiv, în conformitate cu prevederile articolului menționat, urma să emită ordinul de eliberare din funcție, anterior datei eliberării propriu-zise. Această încălcare procedurală nu poartă doar un caracter pur formal, ci a adus atingere drepturilor reclamantului, care efectiv a fost limitat în posibilitatea de a opta pentru o altă funcție vacantă.

De asemenea, remarca că termenul de preavizare este destinat înaintării de către angajator și examinării de către angajat al ofertelor de muncă. În virtutea legii, reclamantul păstra opțiunea fie de a accepta, fie de a respinge ofertele primite de la

angajator, până la orele 17:00 inclusiv, al ultimei zile a termenului, și anume 11 ianuarie 2019.

Eliberarea reclamantului din funcție, prematură în raport cu data aducerii la cunoștință a ordinului de eliberare, a limitat reclamantul în această opțiune legală a sa, precum și a restricționat reclamantul în posibilitatea de a depune o nouă cerere pentru transferarea acestuia într-o altă funcție corespunzătoare, dat fiind faptul că cererile din 3 decembrie 2018 și 21 decembrie 2018 au fost respinse.

În rezultatul emiterii ordinului nr. 23-p din 11 ianuarie 2019 de eliberare din funcție, și, în temeiul art. 27 alin. (3) lit. b) al Legii nr. 245 din 27 noiembrie 2008 cu privire la secretul de stat, reclamantului i-a fost încetat și dreptul de acces la secret de stat, forma nr. 1, respectiv, prin prezenta cerere solicita reclamantul și restabilirea dreptului de acces la secretul de stat.

Art. 25 alin. 1) lit. b) al Legii contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000 stipulează că, judecând acțiunea, instanța de contencios administrativ admite acțiunea și anulează, în tot sau în parte, actul administrativ sau obligă pârâtul să emită actul administrativ cerut de reclamant ori să elibereze un certificat, o adeverință sau oricare alt înscris, ori să înlăture încălcările pe care le-a comis, precum și dispune adjudecarea în contul reclamantului a despăgubirilor pentru întârzierea executării hotărârii.

În conformitate cu prevederile art. 26 lit. a) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10.02.2000, actul administrativ contestat poate fi anulat, în tot sau în parte, în cazul în care este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii.

Prin Hotărârea de Guvern nr. 1281 din 26 decembrie 2018 a fost stabilit moratoriu temporar privind încadrarea personalului în autoritățile publice și instituții finanțate din bugetul de stat, precum și în Casa Națională de Asigurări Sociale în funcțiile vacante înregistrate la data de 30 noiembrie 2018, această normă fiind aplicabilă până la data de 31 decembrie 2019.

Prin refuzul la cererea de a fi transferat în funcția publică disputată cu emiterea ordinului de eliberare nr. 23-p din 11 ianuarie 2019, acestuia i s-a îngrădit nejustificat dreptul la muncă, dreptul la carieră, la dezvoltare profesională

În urma acțiunilor nelegitime ale pârâtului, i-au fost cauzate suferințe psihice manifestate prin anxietate, nervozitate, umilință, sentiment de inferioritate și frustrare pe motiv că a fost eliberat din funcție, fără niciun temei. Sentimentul de neajutorare și frică se amplifică prin faptul că acțiunile abuzive, absolut neîntemeiate, de sfidare a normelor legale, parvin din partea unei instituții statale, fapt ce diminuează credibilitatea în valorile supreme ale unui stat democratic - legalitate, dreptate, echitate.

Atât aspectul că relațiile de muncă, fiind individuale, totuși, se exercită în cadrul unei colectivități ce va cunoaște acțiunile angajatorului, fapt ce la rândul său, afectează poziția salariatului în colectiv și va dicta, în mod normal, existența unei stări de frustrare pentru acesta, cât și statutul social diferit al salariatului și angajatorului, fapt unanim recunoscut existent pentru raporturile de muncă.

În contextul motivelor invocate și prin acțiunile ilicite ale pârâtului i-a fost cauzat un prejudiciu moral pe care îl estimează la suma de 50 000 de lei, quantum ce ar putea restabili echitatea socială și ar compensa suferințele suportate.

A solicitat Nicolae Seminahin anularea Ordinului nr. 313-p din 30 noiembrie 2018 privind numirea Corinei Surdu în funcția de șef al direcției management instituțional din cadrul Agenției Rezerve Materiale; anularea ordinului nr. 23-p din 11 ianuarie 2019 cu privire la eliberarea lui Nicolae Seminahin din funcția publică de șef al direcției

juridice din cadrul Agenției Rezerve Materiale; restabilirea în funcția de Șef al Direcției Juridice a Agenției Rezerve Materiale; obligarea de a emite actul administrativ (ordinul) cu privire la transferarea reclamantului în funcția de Șef al Direcției Management Instituțional al Agenției Rezerve Materiale; restabilirea dreptului de acces la secretul de stat de forma nr. 1; încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului de bază stabilit, conform trepte de salarizare, clasei și coeficientul de salarizare corespunzător, precum și sporul pentru gradul profesional pentru întreaga perioadă de absență forțată de la serviciu, corespunzător funcției de Șef al Direcției Management Instituțional pe perioada absenței forțate de la locul muncă, începând cu data de 11 ianuarie 2019; încasarea prejudiciului moral în sumă de 50 000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată și de asistență juridică.

Prin hotărârea din 3 martie 2020 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 4 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Nicolae Seminahin și s-a menținut hotărârea din 3 martie 2020 a Judecătorei Chișinău sediul Rîșcani.

La data de 5 noiembrie 2020, Nicolae Seminahin, reprezentat de avocatul Teodor Bordei a depus cerere de recurs nemotivat, completat prin cererea de recurs motivată din 25 ianuarie 2021, împotriva deciziei din 4 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au verificat dacă ex-conducătorul Agenției Rezerve Materiale a respectat posibilitatea aplicării instituției transferului la o altă funcție publică vacantă.

Decizia prin care nu a fost posibil transferul său în funcția de șef al Direcției Administrare Rezerve de Mobilizare trebuia să cuprindă în mod obligatoriu motivele de fapt și de drept de a nu fi transferat în funcția nouă.

Instanța de apel eronat a constatat că ordinul de eliberare din funcție a fost emis cu respectarea procedurii stabilite de legislație, deoarece procedura de organizare a unei instituții publice nu permite angajarea persoanelor noi în perioada reorganizării. La fel au rămas fără o apreciere argumentele invocate în apel.

A relatat că, prima instanță și cea de apel nu s-au expus asupra fiecărei cerințe, iar hotărârea și decizia nu sunt motivate sub aspectul de drept și de fapt, ceea ce se egalează cu faptul că părțile nu au fost auzite.

A solicitat Nicolae Seminahin, reprezentat de avocatul Teodor Bordei admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că decizia din 4 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată prin intermediul oficiului poștal în adresa recurentului la data de 31 decembrie 2020 (vol.

II, f.d.242-244). Astfel se constată că, atât recursul nemotivat depus la data de 5 noiembrie 2020, cât și motivarea acestuia depusă la data de 25 ianuarie 2021, sunt în termen.

La 9 februarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimațiilor copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 3 martie 2021, Corina Surdu, reprezentată de avocatul Eugeniu Musteață a depus referință prin care a solicitat de a declara ca fiind inadmisibilă cererea de recurs sau de a respinge recursul declarat de Nicolae Seminahin, ca fiind neîntemeiat.

La 1 iunie 2021, Agenția Rezerve Naturale a depus referință prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată și lipsită de temei juridic cererea de recurs depusă de către Nicolae Seminahin.

Examinând admisibilitatea recursului depus de Nicolae Seminahin, reprezentat de avocatul Teodor Bordei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din motivele ce succed.

În temeiul art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Nicolae Seminahin, reprezentat de avocatul Teodor Bordei.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Nicolae Seminahin, reprezentat de avocatul Teodor Bordei, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Victor Burduh

Nicolae Craiu